

Repræsentant for en af Syns mest udprægede Landkreds, talte saa elegant om „Fremtidens Skole“, at den skulde være saadan og saadan. Men hvad vidste det ærede Medlem nu om Fremtidens Skole? Er det ikke netop saaledes, at vi, som kende Forholdene paa Landet, maa være glade, om vi ere i Stand til at holde den Stilling, vi have med Hensyn til det hdre Apparat i Skolen, vi kunne ikke tænke paa i den nærmeste Fremtid at gøre saa overordentlig rivende Fremskridt. Men det gaar os Folketingsmænd, som Manden i „David Copperfield“, han sad stadig og ventede paa, at der skulde ske „noget“, som skulde forbedre hans økonomiske Stilling, men dette „noget“ skete ikke. Over Gang der er en Taler, som pligtkyldigt afleverer en lille Tirade om det betrængte Landbrug, saa folde vi andægtig vore Hænder og — glide videre ned ad Fordringsuldhedens og Blødagtighedens brede Strøm. Det kan aldeles ikke berolige mig, at man kommer og siger, at det er Staten, der betaler, hvad gør det saa, Kommunerne saa ikke større Udgifter, det staar udtrykkelig i Lovforslaget. Se, hvor store Udgifter Kommunerne saa ved deane Lovs Gennemførelse, har man ikke en Gang haft Tid til tilbørlig at overveje, men det kan ikke berolige mig, at man siger, at det er Staten, der skal betale, fordi jeg ved, at det er Hartkornet, som bærer de direkte Statter til Staten, og jeg finder det meget tvivlsomt, hvorvidt det er rigtigt nu at binde en saa stor Del af Statens Indtægter, der svare til 2—3 Kr. pr. Td. Hartkorn. Jeg ser Sagen fra et noget andet Synspunkt end det ærede Medlem fra Odder (Leth-Gespensen). Jeg haaber, at det vil findes, at jeg ser Sagen fra et andet Standpunkt og Synspunkt end det ærede Medlem. Jeg sætter aldeles ikke Pris paa at pryde mig med gammelromerske Navne, men hvis jeg har mindste Begreb om, hvad Agraragen bærer i sit Skjold, saa er dette Lovforslags Lønningsbestemmelser, ganske særlig Bestemmelsen om de 170,000 Kr. aarlig til Kjøbenhavns Kommune, et af de mest antiagraviske Forslag, som nogen Sinde har ligget paa Folketingets Bord. Den ærede Ordfører talte saa smukt om, at han ikke vilde øve Uretfærdighed, men vilde øve Retfærdighed, sagde han, men den ærede Ordfører saa kun til den ene Side, nemlig til den Side hvor hans kjøbenhavnske Venner vare, ikke til den Side i Landet, som skal arbejde haardt for at skaffe de nødvendige Indtægter, og kommer til at betale mest i dette Tilfælde. Retfærdigheden maa for saa vidt være blind, som man ikke kan beraabe sig paa Retfærdigheden, naar

man kun ser til den ene Side (Ufbyrdelse). Justitia var blind, saa vidt jeg ved. Men det er egentlig slet ikke det, der er det mest antiagraviske ved Sagen, det er ikke Penge-spørgsmaalet, men dette, at vi her begunstige en Bevægelse i Befolkningen og undergrave en anden Bevægelse i Befolkningen. Vi svække den Tankegang i Befolkningen, at det til syvende og sidst er af Jorden, vi alle sammen skulle leve. Det skal man huske paa, naar man gaar hen og gør 5—6000 kommunale Embeder til ny Statsembeder eller dog til Dels Statsembeder. Dette Lovforslag er meget vanskeligt at overskue i sine økonomiske Følger, men endnu mere vanskeligt at overskue med Hensyn til den Indvirkning, som det vil saa paa Skolens hele indre Væsen, paa Lærernes Stilling lige over for Befolkningen og paa Forholdet mellem Hjem og Skole, og den forelagte Betænkning har ikke været egnet til at borttage vor Tvivl og hjælpe os til Rette i saa Henseende. Der er gjort meget Arbejde, det kan man skønne af de Vændingsforslag, der ere stillede, men Betænkningen har ikke egnet sig til at hjælpe Medlemmerne til Rette lige over for dette store Spørgsmaal. Der er i Betænkningen Steder, hvor Udvalget ligefrem maler med den brede Pensel, man kan se, at det har været en Lyft og Glæde for Udvalget at udmale hvordan der skulde undervises i Almuefolen. Det er ret fornøjeligt at læse, men det har ikke bidraget til at vejlede Medlemmerne. Der findes Sp. 6 i Betænkningen den Bemærkning, at Kapitelstatsterne ere ikke længere nogen Maalestof for de almindelige Priser paa Livsforbrødenheder og Forbrugsgenstande. Det forundrer mig, at 15 Medlemmer have kunnet underskrive dette, men det hænger maaste sammen med den mærkværdige Rendsgerning, at der i dette Udvalg sidder 10, siger og skriver ti Mænd, som tilhøre Lærerstanden og den akademiske Stand eller lignende, men kun 5 Mænd i praktiske Erhverv. Det er unægtelig en smuk Illustration til, hvorledes vi Landboere sidde her i Tinget og varetage vore Standsfællers Tarv. Men denne Bemærkning om Kapitelstatsterne passer ikke. De dalende Kapitelstatster bethede jo netop en Stigning i Pengenes Værdi og et Fald i Værdernes Pris, og som Følge deraf gaa de ud over vore frembringende Erhverv. 6 Tdr. Rug har den samme Mæringsværdi nu som før og for 35 Tdr. Byg kan man saa omtrent det samme Quantum Livsforbrødenheder og Forbrugsgenstande, som man nogen Sinde har faaet. Jeg mener saa fuldt som nogen, at mange Læreres Løn er alt for ringe, og at den bør bringes op saa snart og saa hurtig som